

tassafeste förmä sisse: „förtspappa! sind ma ei tahha ilma rahhata ka mitte. Kes teab millal se aeg jälle täis saab.” —

Tark árgo naergo.

Küttil olli emmane liño foer. Se tõi ühheksa poega, keik — mõttelgo innimenne — üsna pimmedad. Kütti meel haige, upputas keik árra. Teised irwitasid, et ta illusid foera poiad árraupputanud. Agga kütmees polnud ka mitte fottin kasnu, kostis: „Ets se posleks mailma ees surem naer ol nud, kui ma ühheksa purro pimmedat foera olleksin üles kaswatanud.

Lahhutamisse rohhi.

Ühhes seis oll üks soldat, kes õdd ja pávad tukkus. Kül teised teggid temmoga mõnda tempo, agga ükski assi ei aidand. Ühhel tulli veel üks nou mele: fulta jälle tubliste tukkus, siiver ninna ees,

wöttis kiire árra ja vanni kappa täie fulma wet assemele, — siis kutsus teisi sedda nalja watama, mis piddi sundima, ja öppetas mis nad piddid teggema. Keik fissendasid ühhest suust: Peter! findral tulleb! rutto wálja! Peter unnine, saand arro ühti, läks siivert wótma, wöttis kappa täie wet, saob, faela. — Mehhe unni sestsamast tunnist faddund.

Ahw kõkka abbilinne.

Üks Prantsusse-ma kol olli üht ahwi öpetanud kanno ja linda sulgist puhtaks tegema, et tal ennesel wähhem waewa olleks. Ühhel pával andis ta kaks pöld-püüd ahwi kätte, et ta neid piddi puhtaks teggema, ahw wöttis püüd ja istus kõgi lahtise akna peál ja hakkas sulga rebbima. Sedda náaggi üks ful, kes sealt mõda lendas, tulli kui nool, tömbas ühhe pü akna peál árra ja läks omma teed. Ahwi püksid söitsid kassuka párrost, ehk wast hakkab kol sedda sulgest puhtaks floppima, mócles: mis pean teggeima,